

מ"ת 42638/07/16 - מדינת ישראל נגד נזאר מזערו

בתי המשפט

בבית המשפט המחוזי
בירושלים

מ"ת 42638-07-16

תאריך: 29 אוגוסט 2016

המבקשת

המשיב

בפני: כב' השופט אלכסנדר רון

בעניין: מדינת ישראל

נ ג ד

נזאר מזערו

נוכחים:

ב"כ המבקשת - עו"ד עמיחי מרקס

המשיב וב"כ עו"ד ווסים דכוואר

מתורגמנית - גב' איה עבאסי

החלטה

1. כללי

החלטה במישור הראייתי, במסגרת בקשה למעצר המשיב עד תום ההליכים שהוגשה על בסיס כתב אישום המייחס לו ניסיון רצח והחזקת נשק.

ברקע - קרבה משפחתית ברמות משתנות בין כל המעורבים שנתכנסו לרגל חתונה.

2. ליבת האישום

א. ואלה הדמויות שנכון לציין למען בהירות הצגת הפרשה (- כולם בני משפחת מזערו, ולכן

יִקְרָאוּ בִּשְׁמֵם הַפְּרִטִּי. הַמְּשִׁיב - **נִזָּר**, וּבְנוֹ **מוֹחַמֵּד**; וּמִצֵּד עוֹרְכֵי הַחֲתוּנָה וּבְנֵי מִשְׁפַּחְתָּם הַקְּרוּבִים: **אֲחִמֵּד** (שֶׁנִּפְגַּע), אֲחִיו **אִסְלָאם**, הַדְּמוּת הַמֵּרְכֶּזִּית בַּתְּגֵּרָה שֶׁפְּרָצָה וּמֵהַחֲשׁוּבִים שְׁבִין עֲדֵי הַתְּבִיעָה, וּמוֹחַמֵּד, שְׁלוֹשֶׁתָם - אֲחִים, וְעוֹוָאֵד - אֲבִי הַחֲתָן. יִשְׁנֵם נֹסְפִים.

ב. לאחר תיאור ההידרדרות בהתרחשויות במהלך האירוע, הגיע השלב הקריטי, סמוך לשעה 20:02, כמתואר בסעיפים 10 - 11 לכתב האישום:-

"בשלב זה, בעוד הנאשם תר אחר איסלאם באקדח שלוף שעה שאנשים חוצצים ביניהם בשטח החצר, פנה אחמד לנאשם ושאל אותו מדוע הוא מאיים על אחיו איסלאם בנשק. בתגובה, החל הנאשם לקלל את אחמד שהשיב לו בקללות. הנאשם אמר לאחמד בעודו אוחז באקדח: 'אני אזיין אותך אני אהרוג אותך תמות יא מאנייק'. הנאשם שעמד מרחק כמטר וחצי מאחמד, כיוון את האקדח למרכז גופו של אחמד וירה לעברו, בכוונה להרגו. עיד מזערו, שעמד בסמוך אליו, הסיט את ידו של הנאשם כלפי מטה בעת הירי וכתוצאה מכך, פגע קליע סמוך לרגליו של אחמד. הנאשם הרים את ידו וירה כדור נוסף לעבר מרכז גופו של אחמד שהחל במנוסה. הכדור פגע באחמד וחדר למרפק ידו השמאלית"

3. עיקר ראיות התביעה - דיון מקדים והערות בית המשפט

א. חומר הראיות מורכב משני חלקים עיקריים - תיעוד חזותי/סרטוני אבטחה, אשר מקורם מאולם האירועים, הגם, שרגע הירי לא מתועד, וכן הודעות שמקורן בעיקר בנוכחים.

מצב דברים בו מורכב המארג הראייתי מראיות מסוגים שונים, מקובל, לגיטימי, ולמעשה אין שגרתי יותר מכך. ואולם, אין משמעות הדברים שבשל מורכבות זאת נכון להימנע מבחינה מוקפדת של הרכיבים השונים, ובהגינותו הרבה הצהיר כבר בפתיח לדבריו ב"כ המבקשת, כי: "...קיימים חלקים כאלה ואחרים שאינם מתיישבים, או לפחות בחלקם, עם החומר המתועד במצלמות" [עמ' 5 שורות 23-24 לפרוטוקול].

ב. בחינת הסרטים מובילה למסקנה שבשלב מסוים אושרה גם על ידי המבקשת, שקשיי הזיהוי בסרטים - ממשיים. קשיים אלה נוגעים גם לזיהוי קונקרטי נקודתי של הדמויות, וגם לטענת התביעה - מה, אם בכלל, ומתי, החזיק בידו מי מבין האנשים.

ג. על הפער סברה המבקשת לגשר באמצעות הודעות שרובן, אם לא כולן, מקורן במי שיש לזהותם, לעתים במובהק, עם בני משפחה/מקורבים/מזהים, עם אחד (לטענת המבקשת - 'הצד המותקף'). ולמשל: **"קיימות הודעות של אנשים שהם לא חיצוניים להתרחשות, לא חיצוניים לסרטון, הם מזהים את עצמם בסרטון ומזהים את המשיב בסרטון בבחינת בידי הווה עובדא"** [דברי ב"כ המבקשת; עמ' 12 משורה 9]. ודוק: ראשית, שאם היה סבור ב"כ שניתן בנקל לזהות את המעורבים, לא נצרך היה ללמדנו שיש אנשים לא חיצוניים, כלשונו, שמזהים; ושנית, שאולי מלבד אשת המשיב שהוזכרה נקודתית בהקשר זה, אלה שמזהים את המשיב, אינם אובייקטיביים.

ד. תכני הסרטים ושאלת הזיהוי נוגעת גם לשאלה האם רואים אקדח בידי המשיב - טיעון המהווה מעיקרי טענות המבקשת: אמנם את הירי לא רואים, אך את המשיב כשאקדח בידו במועד סמוך, לדבריה - כן. דא עקא, אליה וקוץ בה: אם איננו מזהים באופן מוחלט (אלא על פי עדויות מקורבים) את הדמויות, גם מי החזיק מה, לא ניתן לדעת לזהות בוודאות; ויתר על כן, קל להבין, שאם את הפנים קשה לזהות, גם את טיב החפץ בו החזיק מישהו, אם בכלל, קשה לזהות. ותמוה, שלאחר זאת, בא ב"כ המבקשת בטענות למשיב, שאין לו נכונות לזהות את עצמו בסרט [עמ' 28 שורה 8 לטיעונו].

אכן, אין חולקין כלל, שהיו כל המעורבים בזירה. ככל הנראה, בנקודות זמן שונות נקלטו הם, רובם ככולם, בתיעוד החזותי. אך בהליך פלילי, אין די בכך. תיעוד שאין בו כדי ללמדנו, לפחות ביחס לרגעים נתונים, את מי מזהים ומה מעשיו, ובתוך כך, למשל, איזה חפץ בדיוק החזיק אז בידו (ונטען רבות בכיוון זה), ערכו הראייתי מוגבל. הדיוק - נדרש.

כללו של דיון. מושתתת התשתית הראייתית על שני יסודות שנועדו להשלים זה את זה, ובפרשה זו, המתכונת בעייתית: סרטים הלוקים בחסר מבחינת איכותם והיכולת לזהות בהם בבירור את מי רואים ומה החזיק כל אחד בידו

(בכל הקשור למועדי הצילום, על פי שניות, מקובל שתיעוד הדקה/השניה, דיוקו סביר); והודעות המסבירות את מי מזהים ומה בידו, כשמקור ההודעות בדמויות שבזיקה לנפגע (צד אחד). לשון אחר: עדים השייכים לצד אחד מסבירים לנו, כביכול, מה אנו רואים בסרט, ולאחר זאת מתבקש בית המשפט לראות בסרטים משום ראיה מיטבית להתרחשויות. ברם, אין זו מתכונת המאפשרת מסקנות שמתקרבות לרמה הנדרשת בהליך פלילי.

ולא בכדי, לאחר כל זאת, חזר התובע ההגון והצהיר שגם לשיטתו, שלטעמי, כאמור, מוקשית מיסודה - "יש **פערים**" [עמ' 26 שורה 18 לפרוטוקול], הגם שעדיין עומד הוא על בקשתו למעצר המשיב.

4. תמצית הגרסאות העיקריות

א. אחמד, שעות ספורות לאחר האירוע, סיפר ביום 11/7 כדלקמן: -

היום בסביבות השעה 18:30 הגעתי לחתונה של בן הדוד שלי זוהיר מזערו... בזמן הארוחה אני ניגשתי למטבח לסייע בהגשת האוכל וחלק מהמוזמנים היו בתפילה. פתאם אני מסתכל ורואה שהרבה מהאורחים יצאו מהאולם החוצה. אני יצאתי לשער של האולם ראיתי את אחי הקטן ממני בשנה ושמו אסליאם והוא היה צועק כי הרביצו לו אנשים. אני הסתכלתי ראיתי שלאחי יש דימום בפנים. שאלתי מה קרה והוא צעק לעברי 'הוא הרים עלי אקדח'. שאלתי מי הרים אקדח ואז אחי הצביע לעבר ניזאר מזערו והבן של ניזאר ששמו אדהם. אני הסתכלתי לעברם. שאלתי אותם מה קרה ואז אני ראיתי אקדחים אצל כל אחד מהם. שניהם אקדחים בצבע שחור. שמעתי את אדהם אומר לאבא שלו תירה בו כדור.. ראיתי ילד קטן כבן 14 או 15 שניגש לגיפ לבן טוטה 2 דלתות והילד הוציא מתא המטען של הגיפ נשק אוטומט M 16 שמישהו מהמשפחה שלי התחיל לצעוק והחזיר לרכב את הנשק האוטומט. ניזאר התחיל לרדוף אחרי בכל האולם. בחצר של האולם עם אקדח ואדהם היה רודף אחרי אח שלי איסלאם. פחדנו שיגמר ברצח. ניזאר שרדף אחרי ירה כדור ראשון שעבר לי ליד הרגל ולא פגע... כדור שני פגע בי ביד שמאל בחלק האחורי של המרפק. נכנס ולא יצא. התחיל להיות לי דימום. אנשים ניסו לחלץ את האקדח מניזאר והבן שלו ולא הצליחו. [עמוד 1 להודעתו מיום 11.7.2016, משורה 1].

בהמשך הודעתו, לכשנשאל כיצד יודע הוא שהמשיב הוא זה שירה בו, השיב:-

היינו עומדים אחד מול השני. צעקתי עליו למה אתה מרים אקדח על אח שלי. באיזה

זכות מה אתה חושב על עצמך. ואז הוא אמר אני יחסל גם אותך ועשה עם האקדח תנועת איום בנשק מקדימה וירה לעבר הרגל שלי השמאלית כדור ראשון כשאני ממול במרחק של מטר בערך. בחוץ היה עדין אור יום. ואז אני פחדתי והתחלתי לברוח והוא ירה עוד כדור שפגע בי. הכדור נכנס ולא יצא. אני נפלתי ולא יכולתי לעמוד.. [עמוד 2 להודעתו מיום 11.7.2016 משורה 22].

גרסה זו היוותה את הבסיס לכתב האישום.

ב. אסלאם, אחיו, גם בבית החולים ובאותו מועד, גרס בתמצית: -

אני הייתי על המדרגות מקבל פנים של הבאים וראיתי שניזאר הגיע.. והוא היה עם הילדים שלו אדהם ומוחמד ואז הם עלו במדרגות והם הסתכלו עלי שלושתם וניזאר שאל אותי למה אתה מסתכל עלי כמו זונה. אני שאלתי אותו אני מסתכל עליך וניזאר ענה כן. אתה מסתכל כמו זונה. עניתי לו שאני לא מסתכל והוא התחיל לקלל 'יא מניאק. ימזדיין בערבית'. אמרתי לו טוב בסדר. תיכנס בפנים. ואדהם בא אלי נתן לי אגרוף בפנים והוא בקבוק גז והתיז עלי על העיניים שלי. אני לא ראיתי ותפסתי אותו את אדהם בפנים שלו והוא נתן לי מכות. אני לא ראיתי כלום בגלל הגז... ואז הם כולם אדהם ואבא שלו ניזאר נתנו לי מכות חזקות. אני תפסתי את אדהם והוא קיבל ממני כמה מכות ואבא שלו משך אותי. נתן לי מכות. הלך לפינה והוציא אקדח מהמכנסים שלו. אני ראיתי את הנשק. רציתי לברוח. והיה גם אדהם שנותן לי מכות בזמן שאבו שלו מוציא את הנזק וגם אדהם הוציא אקדח. אני ראיתי 2 אקדחים... ואז ברחתי למוסך שיש ליד והיו שם אנשים עובדים ואני אמרתי להם בערבית שרוצים להרוג אותי. שיעזרו לי.. אני ברחתי לכיוון האולם וסיפרתי למשפחה שרוצים להרוג אותי. ואחי אחמד שאל את ניזאר מה יש לך אבו אדהם אתה רוצה להרוג אותי? וניזאר התחיל לקלל ונתן כדור לכיוון הרגלים ועוד כדור ליד... אני ראיתי שאחי קיבל כדור ביחד. והתחלתי לקלל את ניזאר יבן זונה. וניזאר תפס את הנשק וכיוון עלי לכיוון החזה שלי ואמר לי אתה רוצה למות יבן זונה ונתן כדור אחד לכיוון האדמה ליד הרגלים שלי. [הודעה מיום 11.7.2016, שעה 23:53, משורה 1].

ג. עוואד, אבי החתן, נקט, גם הוא בגרסה המתיישבת בעיקרה עם הנ"ל, אם כי היתה היא עדות שמיעה בחלקה:-

בערך בשעה 20:00 התחיל קצת להחשיך החתן והכלה עדין לא הגיעו לאולם ופתאם שמעתי קולות של צעקות. אני יצאתי החוזה וראיתי מריבה בין ניזאר ואיסלאם... אני הגעתי למסגריה לשם נכנס איסלאם ומנעתי מניזאר להמשיך לרדוף כי איסלאם נכנס עמוד 5

למסגריה וברח החוצה.. ניזאר והילדים שלו ברחו גם ממני וחזרו לכיוון האולם הם נעמדו ברחבה מול האולם. אני ראיתי ביד של ניזאר משהו אבל לא שמתי לב מה הוא מחזיק. ושמתי קולות ירי. לא ראיתי מי ירה כי אני הייתי קצת מאחורה ומיד אחרי הירי אמרו שמהירי נפגע אחד ואחמד ומי שירה הוא ניזאר.. אני שמעתי מאנשים שניזאר מזערו הוא שירה וכשאני הגעתי ראיתי שאחמד מחזיק את היד שלו שהיתה מדממת. [הודעה מיום 14.7.2016, שעה 12:03, משורה 4].

ד. עיד, גם הוא ממקורבי אחד סיפר: -

אני הייתי בחתונה בכפר ענאתא בערך בשעה 20:00 התחיל ריב בידיים בין איסלאם לבין הבן של ניזאר אדהם אני לא ראיתי איך בידוק זה התחיל אבל ראיתי שאיסלאם בורח ורודפים אחריו ניזאר והילדים שלו ועוד אנשים שרצו לעזור. אני הצטרפתי לריצה לכיוון המסגריה וראיתי שניזאר מחזיק אקדח ורודף אחרי איסלאם שהצליח לברוח בחזרה לכיוון האולם...ראיתי כי ניזאר מכון את הנשק לכיוון אחד ואחמד ראה שניזאר רציני גם אני ראיתי שניזאר מתכוון לירות לעבר אחד הורדתי לניזאר את היד לכיוון הרצפה שלא ירה על אחד וניזאר נתן כדור ראשון לכיוון הרגליים של אחד שלא פגע ואז הוא נתן כדור נוסף לכיוון אחד בזמן שאחמד ניסה להימלט. בהתחלה לא ידענו שאחמד נפגע אבל כשנגשתי לאחמד שהיה כמה מטר ממני ראיתי שיש לו דם" [הודעה מיום 13.7.2016, שעה 18:36, משורה 3].

ה. המשיב מסר אותו הלילה שתי הודעות. בראשונה (03:25) תיאר נסיון לפגוע בו בביתו, ואף היתה זו הודעה פתוחה. ספק אם התלונה נחקרה, ואולם, לצורך החלטה זו, מקומה אך בשולי הדיון. ובשניה, תחת אזהרה (06:06), גרס כדלקמן:-

אחרי השעה 20:10 בערך הגעתי אני ואשתי והבן שלי אדהם ומוחמד ואחותי וויסאל והבן הקטן שלי.. ואני והמשפחה שלי הגענו באוטו של אשתי טיוטה ג'יפ ירדתי לאולם לתת לו מתנה לחתן. איסלאם היה עומד בדלת בכניסה לאולם היה מסתכל ומזיז את הראש שלו.. נכנסתי ושאלתי אותו למה אתה מאיים עלי כי כשהוא מסתכל עלי ככה (מדגים לי פתיחת עיניים לרווחה עם מבט חודר) הוא אומר לי תלך אני עזבתי אותו ונכנסתי פנימה והבן שלי אדהם והוא הלכו מכות, יעני הוא נתן מכות לבן שלי שניהם נתנו מכות אחד לשני ושניהם הלכו לכניסה האחורית שם הגיע אחד אחמד אח של איסלאם ונתן בוקס לאדהם בראש שלו. איסלאם הוציא אקדח והתחיל לירות ברצפה לעבר הבן שלי אדהם ולעברי. אנחנו ברחנו והלכנו לכיוון הכניסה שם היו אשתי ואחותי שבדיוק באו לקחת ממני את המעטפה של המתנה ואני והבן שלי ברחנו 4 אולי 7 מטר ואיסלאם ירה אולי 7 או 6 כדורים. היינו מפוחדים. אני ואחותי ברחנו ברכבים. היו שם אנשים

מענאטא אחד שקרואים לו עבד אל מוכתאר שיש לו אוטו לבד אני חושב הונדה. הוא ביקש שאני יסע איתו ואני אמרתי לו שאשתי ואחותי שם. הוא ראה שאני בורח ועליתי לרכב של אשתי. איסלאם אמר לי שאני משתפ פעולה ושנראה מה השלטונות שאני עוזר להם יכולים לעשות לי וכשיצאנו איסלאם היה צועק לעברי יעמיל (משת"פ). הלכנו לבית בשעה 01:00 הגיעו 2 אנשים אחד מהם עם אקדח והשני עם נשק ראש שירה באוטומט והשני ירה באקדח צעקו לי נהרוג אותך יעמיל (משת"פ). [שורות 6 - 19 להודעתו].

יוטעם בנקודה זו, שלגרסת המשיב, מי שירה היה אסלאם, גם הוא, כמובן, לא ירה באחיו אחמד, ובאשר אחמד נפגע, ועל כך אין חולקין, קרה הדבר מנתז (= בלעז ובלשון העם: ריקושט). לכך חשיבות יתירה להמשך.

5. הערות לקראת הדין הראיתי

האמור לעיל נועד לשקף את גדרי הדין: טענת המבקשת המשתקפת בכתב האישום אל מול הכחשת המשיב שירה, וככל שנפגע אחמד, קרה הדבר מנתז בעקבות ירי לעבר הרצפה, וגם מקור הירי לטענת ההגנה, אינו במשיב, אלא, כנראה, באסלאם. מטעמי בהירות אקדים את מסקנת הדין לפרטיו תוך שאקבע, שהגם שלעדויות אחמד ומשפחתו משקל כראיות לכאורה, ומה גם שאין זו השעה לדין נרחב במהימנות, ממספר כיוונים ניבטים קשיים על התיזה בה נוקטת המבקשת, ויש בהם משקל מצטבר לחובתה. בכלל קשיים אלה, משקל היתר הניתן לתיעוד החזותי הלקוי ולתפיסה שהסברי העדים עשויים להשלים את החסר, כשלי חקירה מודעים, שניתן היה להשלים, אלא שהמבקשת סירבה, קשיים בגרסאות עדי המבקשת, ורכיבים נוספים אליהם אתייחס בנפרד.

6. קליע או נתז

אין חולקין שחדר חפץ זר למרפקו של אחמד, ואין חולקין שלא הוצא החפץ משיקולים רפואיים. מהותו של החפץ הזר קריטית לבחינת גרסאות הצדדים, ואף ב"כ המבקשת לימדנו, שמכיר הוא בחשיבות הענין, ואף ביקש מאחמד - "עמדתי איתו בקשר, דיברנו לפני שבועיים, אמרתי לו, ככל שיוציאו לו שיעדכן אותי"

[עמ' 10 שורה 22 לפרוטוקול]. ברם, נתברכנו ברפואה מודרנית, וספק אם יש קושי לבצע צילום, לכל היותר הפעלת אמצעי דימות מועדפים אחרים, ולקבל חוות דעת רפואית, מה תקוע לאחמד במרפקו. עדות זו, עשויה מן הסתם, להיות אובייקטיבית, הדבר בר ביצוע ונטול כל סיכון לפצוע, ולפיכך הורה בית המשפט על השלמת חקירה בכיוון זה, שתתרום רבות ובנקל לבירור האמת. ההוראה ניתנה לבקשת ההגנה, שמבינה היטב שתשובה בעייתית מבחינתה (היינו - כדור), תכביד עליה מאד בהמשך, ואולם, למרות זאת, למרבה הפתעתי, ביום 18/7 הודיעתני המבקשת על סירובה לבקשת בית המשפט. תמוה היה הדבר הן בשים לב לנסיבות העניין, וגם נוכח סעיף 4 להנחיות פרקליט המדינה 6.11 המכירות בלגיטימיות של בקשה להשלמת חקירה שמקורה בהגנה. ומה גם שאף בית משפט באותה דעה. בתיק החקירה, צילום של צילום רנטגן, לכאורה. אינני בדעה שראוי לבית המשפט להפעיל כעין ידיעה שיפוטית ולפרש את הצילום, אך נוטה דעתי להערכה, שבשאלה אם זהו כדור, ניכר הספק. מב"כ המבקשת למדתי שלהבנתו הבדיקה אינה נחוצה כלל [עמ' 28 שורה 13]. בבית המשפט, קודם להודעה בכתב מהפרקליטות בדבר סירוב לביצוע השלמות, אף הצהיר התובע הנכבד, כי: **"נניח שלא היה רסיס או קליע או חפץ, כתב האישום בהתחשב ביתר הראיות היה נותר על עומדו"** [עמ' 11 שורות 4-5 לפרוטוקול]. אך אודה ולא אבוש, מתקשה אני להבין: אם במוקד כתב האישום נסיון רצח בירי, גרסה מפורשת שהכדור הפוגעני מצא את דרכו למרפקו של אחמד, נושא שפורט במפורש בכתב האישום, ומנגד נטען שאין שם כדור כלל, אין הבדיקה נחוצה?? ואפילו ייתכן שמי שירה זה המשיב, אך נמצא נתז, היינו ממצא התומך בכך שכיוון הוא אקדח לרצפה ולא לעבר אחמד: בתיק שכזה, אין לכך כל משמעות?!

כלל הוא שסירוב להמצאת ראיה שבכוחו של בעל דין להמציאה, יפעל לחובתו -

"על דרך העיקרון, בדין האזרחי והפלילי כאחד, הימנעות בעל דין מהצגת ראיות רלוונטיות המצויות בשליטתו, מבלי ליתן לכך הסבר, מובילה למסקנה כי אילו הובאה על ידו הראיה, היא היתה פועלת כנגדו... יחד עם זאת, הימנעות מהבאת ראיות לא תמיד תיזקף לחובת התביעה, ומשקלה יהיה תלוי בנסיבות המקרה ובתשתית הראייתית שהציגה התביעה" [ע"פ 2950/11 אליאור נועם חן נ' מדינת ישראל].

לסירוב התביעה לא ניתן כל הסבר. נותנת הדעת, שבנסיבות אלה נדרש אני לפחות לצורך החלטה זו למסקנה, שהחפץ במרפקו של אחמד אינו כדור, ולפחות, שהספק בכך רב ועתיר השלכות על תוצאות הדיון. אכן, בהלכת אליאור הנ"ל, הכיר בית המשפט באפשרות שאי המצאת הראיה, לא בהכרח תהא מכרעת, אך בנסיבותיו של הליך זה, קשה לראות הכיזד נמנע אני ממתן משמעות לסירוב: אם אין במרפקו של אחמד כדור, משליך הדבר על עדי

התביעה, כולם. אף לא היה זה הסירוב היחיד מסוגו, וגם אם השני משני בחשיבותו, אשוב גם אליו בהמשך.

7. השגות ההגנה כלפי גרסאות עדי התביעה העיקריים

בפי ההגנה השגות, לשיטתה אף סתירות של ממש, בגרסאות עדי התביעה, לרבות העיקריים שבהם. קודם שאפרטם יוטעם, שער בית המשפט לחלוטין לכך, שבאירוע שמתלהט ושארכו שניות ספורות עד דקות מעטות, הבדלים מסוימים טבעיים, שלא לומר, כמעט בלתי נמנעים. ועם זאת, דומה, יש במשקלם המצטבר כדי להוסיף ולערער את יציבות עמדת המבקשת. ומן הכלל, אל הפרט.

א. אסלאם, העיקרי שבין עדי התביעה, לצד אחמד, גרס בגרסתו הראשונה (11/7), שירה המשיב באירוע שלושה כדורים: "וניזאר התחיל לקלל ונתן כדור לכיוון הרגלים ועוד כדור ליד... אני ראיתי שאחי קיבל כדור ביד והתחלתי לקלל את ניזאר... וניזאר תפס את הנשק וכיוון עלי לכיוון החזה שלי.. ונתן כדור אחד לכיוון האדמה ליד הרגלים שלי" [שם, משורה 25] ואולם, בחלוף יומיים, לשכנתבקש לגרסתו בשנית, ירד מספר הכדורים לשניים: "ומה שאני ראיתי ואני זוכר שניזאר כיוון את האקדח בהתחלה לכיוון החזה של אחי אח"כ לכיוון הרגלים, שמעתי 2 יריות ואח שלי שרצה לברוח בזמן הזה כשהוא הסתובב ורצה לברוח ניזאר כיוון את הנשק עליו היה ליד אחמד בן דודה שלי ששמו עיד מזערו הוא דחף את אחמד ובזמן שהוא דחף ניזאר ירה והכדור פגע רק ביד..". [הודעה מיום 13.7.2016, גיליון מספר 2, שורות 33 - 36].

ב. כמוהו כאחיו, מסר גם אחמד הפצוע שתי הודעות, בדיוק באותם הימים. אלא, שמספר הכדורים התהפך בהודעותיו. בהודעתו הראשונה (11/7) מצוינים רק שני כדורים: "ניזאר שרדף אחרי ירה כדור ראשון שעבר לי ליד הרגל ולא פגע.. כדור שני פגע בי ביד שמאל בחלק האחורי של המרפק, נכנס ולא יצא." [שם, שורות 20-22] ואולם בחלוף יומיים, בהודעתו מיום 13.7.2016 עלינו לשלושה כדורים: "ואז ראיתי ממש אש שיוצא מהאקדח והכדור הראשון זה עבר לי בצד ימין ליד מותן ימין ואח"כ ניזאר אמר לי אני ישים לך כדור ברגל וכיון את האקדח לעבר הרגליים שלי הכדור שפשף לי את הרגל. אני נבהלתי הסתובבתי כדי לברוח בזמן שהסתובבתי הוא ירה לעברי בכיוון ישר ואני

הייתי עומד בצד שלו והקליע פגע בי ביד שמאל באזור המרפק" [שם, שורות 11 - 14].

ניחא, אילו כל אחד היה עקבי לשיטתו: הבדל של כדור אחד באירוע שכזה, ניתן אולי להכיל. אלא, שבנסיבות שנוצרו נדרש בית המשפט לשאלה, האם לא עולה האפשרות, שלאחר ההודעה הראשונה של כל אחד משניהם, שוחחו השניים, וביקש כל אחד מהם להתאים את גרסתו לזו של אחיו, ומרב רצון ליישר את הדברים, התהפכו הגרסאות. ב"כ המבקשת הבהיר שלהבנתו: **"אין מחלוקת בעיני שהיו שתי יריות"** [עמ' 15 שורה 15 לפרוטוקול]. משכך, לא נתחוויר לי מה עושה התובע הנכבד מאד עם גרסת שלוש יריות.

ג. ואם לא די בכך, נשתרבה להודעות אסלאם הראשונה, גם טענה לשימוש בגז: **"אדהם בא אלי נתן לי אגרוף בפנים והוציא בקבוק גז והתיז עלי על העיניים שלי אני לא ראיתי ותפסתי אותו את אדהם בפנים שלו.. אני לא ראיתי כלום בגלל הגז"** [שם, שורות 8-10].

וכאן כבר עולות התמיהות שלב: לגז אין זכר, אלא בהודעות אסלאם, ובהינתן שבכל זאת היה גז, אולי לא יכול היה אסלאם לראות מה בדיוק קרה, ומסקנה זאת משתמעת למעשה מגרסתו הנ"ל במפורש (עיין - לעיל). וכל האחרים, אינם מזכירים כלל גז.

ד. לצד כל האמור הצביע הסניגור על עוד קשיים כגון רובי M-16 שמצאו דרכם לזירת האירוע, והמדובר בגרסה שקיבלה ביטויים מסוימים ביותר מאשר הודעה אחת: אחד, בהודעתו מיום 11.7.2016 סיפר כי: **"אני ראיתי ילד קטן כבן 14 או 15 שניגש לגיפ לבן טויוטה 2 דלתות והילד הוציא מתא המטען של הגיפ נשק אוטומט M16 . שמישהו מהמשפחה שלי התחיל לצעוק והחזיר לרכב את הנשק האוטומט"**. [שם, שורות 15-17]. גם האח, מוחמד, מסר בהודעתו מיום 11.7.2016: **"ניזאר הלך לאוטו שלו. בשלט הוציא M16 מהאוטו. קרא לבנים שלו. עלו לג'יפ ונסעו. ניזאר גם ביקש מהילדים שלו לאסוף את התרמילים שנשארו ולא להשאיר אותם"** [שם, שורות 6-8].

ייתכן. עם זאת, אין בסרטים גם לשיטת המבקשת שמצליחה, לדבריה, לראות בסרטים לא

מעט, זכר לנשקים ארוכים. לשון אחר: אם היו נשקים ארוכים, מאפיל הדבר על התיעוד החזותי כראיה, באשר לא רואים שם נשקים אלה; ואם לא היו, מאפיל הדבר על מהימנות העדויות. מכביד הדבר על ראיות התביעה, לפיכך, בכל מקרה. כהשלמה לאמור יוער עוד, שבגרסאות השונות נזכרים נשקים אחדים: בתיעוד החזותי קשה לעמוד על כך, דבר התומך עוד במסקנתי, שטעונים הסרטים זהירות והקפדה, ומעבר לכך, כי, ככל שעל הפרק פציעה עקב ירי באירוע בו היו מספר נשקים, החשש לבלבול עוד עולה.

כללו של דיון בגרסאות עדי התביעה העיקריים, לכל הפחות, אינו מחזק יתר על המידה את היכולת לסמוך עליהם, ולהזכיר, שלא זו בלבד, שאלה עדי תביעה עיקריים, אלא, שרואה בהם המבקשת גם כמי שיכולים בהסבריהם להשלים את כל שלא ניתן לזהות במדויק בסרטים. ומה גם, שבגרסאותיהם, כאמור, מספר קשיים, ממספר סוגים, ואין על הפרק אי-התאמה אקראית אחת.

8. "עלי מטעב"

לדברי הסניגור, כאמור בעמ' 13 משורה 23 לפרוטוקול, הגיע למשרדו אחד, עלי מטעב, ממכובדי הקהילה, שהעיד על ידיעתו בדבר תיאום גרסאות, ולבקשת הסניגור אף גילם את גרסתו לתוך תצהיר, שבמהלך הדיון נמסר במישרין למבקשת. אכן, כפי שהשיב לכך ב"כ המבקשת, מכיוונים רבים ניתן להעלות תהיות כלפי נסיבות הגעת הנ"ל למשרדי הסניגור וכלפי היכולת לייחס משקל לדבריו. ואולם, להתעלם ממנו, לא ראוי. בית המשפט בהחלטתו הורה למבקשת, בהסכמת הסניגור, שלא לומר - בברכתו, לבצע השלמת חקירה גם במישור זה, ובפשטות הדברים, לזמנו למען ימסור את גרסתו. בדרך זו ניתן היה לתהות על קנקנו, וייתכן מאד שמתברר היה שלספקות המבקשת יש בסיס. אלא, שכאמור, מסרבת המבקשת לבצע השלמות חקירה: מחדל חקירה שני המתבצע מדעת, תוך סירוב לעמדת בית המשפט, שאף נכון היה להקצות לכך זמן, כשהמשיב במעצר.

בנסיבות אלה, אין מנוס בפני, אלא להעניק לגרסת מטעב משקל רב בהרבה מכפי שאולי ראוי היה, אילו מתבצעת היתה השלמת חקירה ראויה. לכאורה, אפוא, בפני בית המשפט ראיה לתיאום גרסאות בין האחים.

9. עבד אל סלאם סלמה

משקל מצטבר יש גם להודעת עבד אל סלאם סלמה, מהיחידים שבין העדים הרלוונטיים, שאינו נמנה עם משפחת מזערו. לדבריו בהודעתו מיום 13.7.2016 בשורות 12 - 13, ראה אדם שאחרים סחבו אותו, תוך שאמרו לו: "ירית באח שלך". לא הכל במישור זה ברור לי, עם זאת, אין לי עתה סיבה לחשוד במהימנות עדות זאת, המתיישבת יותר עם גרסת המשיב מאשר עם גרסת המבקשת, וב"כ המבקשת לא ניסה לספק הסבר לגרסה זו: לכאורה, אכן שמע אדם אובייקטיבי יחסית, דברים המתיישבים יותר עם עמדת ההגנה.

10. החוקר - בן ארוש

החוקר העיקרי - בן ארוש. אין חולקין שהתקשה הוא להגיע לזירה מטעמי ביטחון, אך נטל הוא יוזמה והגיע מעצמו. על פי חומר הראיות, אפילו פעמיים: "בתיק הזה נכון שלא היו אישורים להיכנס מסיבות בטחוניות. החוקר נכנס בעצמו, כבר באותו הלילה..." [דברי ב"כ המבקשת, בעמ' 18 שורה 10 לפרוטוקול]. נקודת המוצא לבית משפט זה, מבקשת לכבד מאד את החוקר ודבקו במטרה. עם זאת, לפחות לתהיות הסניגור ראוי ליתן ביטוי, ומה גם שאין בחומר הראיות תשובה לכל השאלות המתבקשות. קשה להניח שידע חוקר להגיע לזירה כזו, ללא נוכחות מי שיראה לו היכן התרחשו הדברים, במה להסתכל ובמה להתמקד. משורה 11 [שם], למדנו, כאמור, שהביקור הראשון היה עוד באותו הלילה. אין חולקין שהמשיב או בני משפחתו לא היו שם, ודי אם אזכיר ראיות שאינן במחלוקת, שבסמוך לאחר האירוע עזב המשיב (ובשעות הלילה הקטנות, לפי הודעה שמסר למשטרה ביוזמתו, אף באו חמושים וירו לכיוונו, בבית). ואם כך, מי שליווה את בן ארוש, ומן הסתם יכל להכיר לו את הזירה ולהראות לו במה להתמקד, היה 'מהצד השני'. ביחס לבן ארוש מלא הסניגור הנכבד טענות כרימון, בכללן טענות נוספות המבקשות להצביע על הטיה מובהקת לטובת משפחת הנפגע. מטעם זה, בין היתר, נטען לאי-צילום בזירה של נקודות רלוונטיות, ועוד. לא ארחיב בכך, אך נכון אני להערכה, גם אם מתונה, שבהינתן שלא הגיע בן ארוש לזירה לבדו, למד הוא על הכל בעיקר מפי מלוויו, שכל הנראה, נמנו כולם עם 'אותו הצד'. ובהינתן שכך, מטבע הדברים קיים חשש שהתפתחה החקירה, בין מדעת ובין שלא מדעת, תוך הטיה לטובת מלוויו בזירה. אכן, לא על היבט זה נכון להשתית את מסקנות בית המשפט, אך לשלמות התמונה נכון לציין זאת.

11. לסיכומי הדיון הראייתי

הגם שממשקל עדויות אחדים ובני משפחתו לא אתעלם, תמונת המצב הראייתית, גבולית שבגבוליות, אם לא

למטה מכך. ומסקנה זו, אין יסודה בכשל ראייתי בהיבט קונקרטי אחד, אלא במשקלם המצטבר של בקיעים בראיות המבקשת מכיוונים שונים, החל בקשיים בעדויות התביעה, דרך רכיבים נוספים שפורטו לעיל, וכלה בהימנעות מודעת מהשלמות חקירה שנתבקשו על ידי ההגנה, נחיצותן זכתה להכרת בית המשפט, הוקצה זמן לביצוען - והמבקשת מסרבת. בולט שכולן סירוב המבקשת לאפשר צילום דימות מקצועי ואובייקטיבי של אחד שילמדנו שאכן נפגע מקליע כפי טענת המבקשת, ויפריך את טענת ההגנה, לפיה גרסאות עדי התביעה, עליהן מושתת האישום בדבר נסיון רצח, כי ירה המשיב לעבר אחד ופגע הקליע בזרועו, כוזבות. בד בבד נמצא לקבוע, שהתפיסה המהווה יסוד לעמדת התביעה במישור הראייתי, לפיה ניתן לראות בסיס בצילומים שאינם ברורים דיים, ובתוספת הבהרות מצד מעורבים, שרובם ככולם, מזוהים מקורבי הנפגע, אינה משכנעת. אכן, מאשם המשיב גם בנשיאת נשק שלא כדיון, אך אם נקלע האישום העיקרי לקשיים, לרבות בהיבטים הנוגעים למהימנות העדים, מקרין הדבר גם על עצמת הראיות ביחס לנשק.

סיכומי של דיון זה במסקנה, שגם אם לא יהא נכון לקבוע באופן מוחלט שאין בנמצא ראיות לכאורה לחובת המשיב, התשתית הקיימת - גבולית, דקה, והבקיעים בה רבים.

ניתנה היום, כ"ה באב תשע"ו, 29 באוגוסט 2016, במעמד הצדדים.

אלכסנדר רון, שופט

ב"כ המבקשת: שמעתי את החלטת ביהמ"ש.

ביהמ"ש הפנה לפסקת הסיום של החלטתו ובה בלבד הספקתי לעיין. לא התאפשר לי לקרוא את כל פרטי ודקדוקי ההנמקות של החלטת אדוני.

אבקש לטעון לעניין העילה והעדר חלופה. אני מגיש את גיליון ההרשעות הקודמות של המשיב. אני ער כעת לקביעת ביהמ"ש על כך שהתשתית הקיימת גבולית, דקה, והבקיעים בה רבה. אנו סבורים שכתב האישום מגבש את הראיות לכאורה. במקבילית הכוחות על אף הבקיעים שביהמ"ש הצביע עליהם, מקבילית הכוחות שבין חומרת העבירה וביתר שאת עברו הפלילי של המשיב, אנו סבורים שלא קיימת חלופת שיכולה לאיין את מסוכנותו. אשתמש במילים שכבר נכתבו עוד ב-2003 בהחלטה בבקשת המעצר, גם שם ביהמ"ש הצביע על טענות שהעלה הסנגור ביחס לחסרים, 4233/03, ואמר: "אקדים ואומר שמפאת מידת המסוכנות הרבה הטמונה בעבירות המיוחסות למשיב די לנו אם יקבע

שיש חומר ראיות לכאורה לאחד האישומים כדי לקבוע שהמשיב מסוכן לציבור וכי קיימת עילת מעצר", ובסופה של החלטה סקר ביהמ"ש את עברו הפלילי - לא כולל את העבירה הנדונה - ואומר שריבוי המקרים בהם היה שימוש בנשק מצביע ככל הנראה על גישה חופשית לנשק וחותרם בכך: "לאור המסוכנות הרבה תעוזתו ואי רתיעתו מלהשתמש בנשק אין מקום לשקול חלופה למעצר".

ב"כ המשיב: עוד לא ראיתי דבר כזה שטוענים בתיק אחר על תיק שהיה לפני 13 שנה.

ב"כ המבקשת: המבקשת סבורה שהרישום הפלילי של המשיב וריבוי המקרים בהם השתמש בנשק מתוך תעוזה לעשות זאת גם בזמן תנאי שהופעל בסופו של דבר, כאשר מכלול העבירות מתייחסות לפגיעה בקרובי משפחה, כל אלה מציבים בפנינו דמות של אדם מסוכן שלא ניתן לאיין את מסוכנותו.

ב"כ המשיב: ההחלטה המפורטת ביותר של כב' ביהמ"ש, כלומר הממצאים בה הם חמורים ביותר מבחינת המאשימה. אני מפנה לכל נקודה ונקודה שביהמ"ש ניתח לאורך ולרוחב והמסקנות חקוקות בסלע איתן, כולל אי ההשלמות שביצעו, כולל הבעיות הראייתיות הקשות. למרות שחברי מעיין במסקנה או בסיכום של הדיון הראייתי, המאשימה מסרבת להפנים שענין הראיות כבר הוכרע כאן, ומה היא עושה? את זה עושים באחד לאלף תיקים. לא מסתפקים בר"פ כדי להשחיר פניו על אירועים מלפני 13 שנה, מ-2003. האיש מאז שילם את חובו לחברה, התחתן (אחרי גירושין קודמים), גידל משפחה חדשה ומגדל את הילדים. בתיקים רגילים וכבודו רואה את זה ביום יום, מגישים את הר"פ. מישוה בחר בפרקליטות ללכת ראש בראש עם האיש הזה ואולי לא רק איתו. צריך להפנים שיש קביעה חד משמעית לגבי הראיות שמפריכה את הכל כאן. הספקתי לעיין ברוב החלטותיו של אדוני ולאור הקביעות החד משמעיות לעניין הראיות, שאני מבחינתי קורא להן כרסום משמעותי ביותר עד כדי כמעט הפרכה.

אינני מבקש תסקיר ואני אף מתנגד לקבלת תסקיר. תסקיר אינו בוחן בכלל את הכרסום. יקחו את כתב האישום שהוא ניסיון רצח, לא יקחו בחשבון את החלטת כבודו ויסיקו מסקנות מדוחות קודמות. זה לא הולך כך. אני מבקש שביהמ"ש יקבע שאין עילה או שהעילה גבולית לאור החלטתו בעניין הראיות. מפנה לבש"פ 5564/11 - בסעיף 4 פסקה רביעית מדובר על מקבילית כוחות בין עוצמן הראיות לבין מידת ההגבלה של חירותו של נאשם, עת נקבע כי קיים כרסום משמעותי, וזאת גם בעבירות קשות. אנו כבר לא שם, מבחינת מעצר. לכן, לאור הקביעה החד משמעית אנו נטען כי יש לשחררו בערבות עצמית, ולחלופין בלבד אנו מוכנים גם לערבים צד ג' וכאן חשוב לי לומר שנמצא כאן אחיו, אותו אחד שהוזכר בפסק הדין, ובכוונה הבאתי לכאן. האח הזה בעל מפעל, משורר ידוע במגזר: זיאד מזערו (אפשר להסתכל בגוגל). זיאד היה באירוע הקודם, אחיו יצא מהכלא, ראה את השינוי אצל אחיו ושמונה שנים לא עזבו לדקה, לטוב

ולרע. אני מציע ערבות של האח, של אחותו, של אחיין שלו, שניהם ללא עבר, וכן אשתו שמתגוררת איתו. רק לחלופין, אם כבודו יורה על מעצר בית. לאור החלטת ביהמ"ש אני לא סבור שיש הכרח במעצר בית. כמובן שנוכל להסכים לכל הפקדה.

ב"כ המבקשת: האופציה של מעצר בית לא מתאימה בנסיבות אלה. במיוחד לאור עברו הפלילי הכולל בעיקר פגיעות על רקע משפחתי של בני משפחתו. כל חלופה שחותרת להחזירו למקום האירוע, לתוך הכלים המשפחתיים שבהם הוא נוהג לפגוע, אין באפשרותה כדי לאיין מסוכנות ולפיכך אנו מתנגדים לשחררו לחלופה. היות והמשיב מואשם בעבירה החמורה ביותר בספר החוקים, אנו סבורים שהראיות מספיקות כדי להטות את מקבילית הכוחות באופן זה שלא ניתן לאיין את המסוכנות.

החלטה

1. החלטה מסכמת בשאלת מעצר המשיב עד תום ההליכים, הניתנת על רקע החלטת בית המשפט במישור הראייתי, ולאחר גמר טיעון מצד הצדדים בהיבטי עילת המעצר וחלופת המעצר. בתמצית הדברים נדרש אני לחזור על מסקנת הדיון הראייתי, ולפיה, קיימות בעיות רבות וקשות בתשתית הראייתית. אלה, לטעמי, מקרינות גם על עילת המעצר ובהמשך לכך מחויב בית המשפט לשקול חלופת מעצר.

2. הגם שאתייחס בהמשך לעברו הפלילי של המשיב, המהווה, מדרך העולם, אחד מעמודי התווך לכל הקשור בעילת המעצר, מושכלות יסוד הן שהתשתית הראייתית "לכאורה" היא אכן פניה לכל הליך במישור זה, ומעל הצורך שימת לב ללשון סעיף 21(ב) לחסד"פ (מעצרים). לשון אחר: יהיו עילות המעצר רבות ככל שיהיו, ולרבות על יסוד עברו המכביד של המשיב כבפרשתנו, תשתית ראייתית הולמת היא תנאי הכרחי לכל החלטה ממשית במישור המעצרי. ובנסיבותינו, כאמור, התשתית הראייתית, גבולות שבגבוליות, אם לא למטה מכך. אשר לעברו הפלילי של המשיב. לחובתו ארבע הרשעות קודמות, שתיים מהן חמורות ובעטין ריצה, במצטבר, שמונה וחצי שנות מאסר. אף הקשרן הכללי רלבנטי, באשר הורשע, בין היתר, בנשיאת נשק ובאלימות כלפי בני משפחה. עם זאת, צודקת ההגנה בציינה, שהעבירה האחרונה בוצעה לפני כ-13 שנה, ואף אם אקח בחשבון את תקופת מאסרו הממושכת בעקבותיה - על הפרק משיב שלא הורשע בדבר כבר שנים לא מעטות. ועם כל זאת, כאמור, ובמעט בניגוד למה שעלה בידי להבין מבא כוחה הנכבד מאד של

המבקשת, עבר פלילי אינו יכול בכל מקרה לעקוף את הדרישה הראייתית.

3. המבחן המקובל במקרים רבים כונה בפסיקה כ"מקבילית הכוחות" (ראה: בש"פ 5564/11 פלוני נ' מדינת ישראל). מבחן זה יושם בפסיקה פעמים לאין מספר. עם זאת, לרוב הבסיס ליישום מקבילית הכוחות הוא בקיומה של תשתית ראייתית סבירה, גם אם במרבית המקרים הרלבנטיים עלה בידי ההגנה להצביע על קשיים במסגרתה ומתן ביטוי מאזן לקשיים אלה בחלופות המעצר. פרשה זו, שונה במעט. השיקולים שבבסיס עילת המעצר, לכאורה, רבים, ובמסגרתם עבר פלילי מכביד למשיב, אם כי, יש להדגיש, מקורו בעבירות שהאחרונה שבהן בוצעה לפני 13 שנה. מצד שני, התשתית הראייתית קלושה בהרבה מאשר ברוב המקרים האחרים בהם יושמה מקבילית הכוחות. על בית המשפט ליישם עקרונות אלה, בשים לב לנסיבותיה המעט ייחודיות, מבחינה זו, של פרשה זו. למצבים בהם עוצמת הראיות אינה מספיקה למעצר, ביטויים בפסיקת בתי המשפט. השוו: בש"פ 1918/01 מדינת ישראל נ' פלוני, תק-על 2001; בש"פ 8320/00 אשואל נ' מדינת ישראל, תק-על 2000(3); בש"פ 9210/03 דורון בראט נ' מדינת ישראל (28.10.2003) (וראה גם בש"פ 2324/13 בראנץ' נ' מדינת ישראל וכן בש"פ 1273/14 דסוקי נ' מדינת ישראל).

4. בשלב זה של הדיון נדרשו באי כוחם של הצדדים ובהמשך לכך גם בית המשפט, לשאלת הצורך בתסקיר מעצר. על יסוד האמור להלן, החלטתי להימנע מכך. ראשית, עשיתי כן, נוכח הערכת הסנגור הנכבד, שבשים לב לעברו הפלילי של מרשו ולכתב האישום, כמעט בטוח הוא שעתיד התסקיר להיות שלילי. ושנית, כי נוכח הקשיים הראייתיים הרבים, אין מנוס משחרור לחלופת מעצר בכל מקרה. במילים אחרות, אפילו אניח שעל שולחני מונח תסקיר "שלילי", משחרור לא יהיה מנוס. בנסיבות אלה, ספק מה הטעם בהזמנת תסקיר ועל בית המשפט לעצב את חלופת המעצר בכוחות עצמו.

5. על יסוד כל האמור, משוחרר המשיב למעצר בית מלא בביתו - ברח' דחיית אסאלם, ענתה החדשה, בניין מזערו, זאת, לאחר הפקדה בקופת בית המשפט של ₪ 25,000 במזומן, ערבות עצמית של אחיו זיאד מזערו, ת.ז. 080046212, אחותו וסאל עבד אלוהאב, ת.ז. 080046246, אחיינו שתילה מזערו, ת.ז. 066175993, ואשתו ספאא מזערו, ת.ז. 066727462, שמהם בית המשפט גם התרשם עובר למתן החלטתו. במשך כל תקופת מעצר הבית, נוכחות מלאה וצמודה של לפחות אחד מהעריבים, במחיצת המשיב.

ניתנה היום, כ"ה באב תשע"ו, 29 באוגוסט 2016, במעמד הצדדים.

אלכסנדר רון, שופט

ב"כ המבקשת: נבקש עיכוב ביצוע ממושך שכן נדרש עיון מעמיק מחודש בראיות.

ב"כ המשיב: מתנגד. הפסיקה אמנם מאפשרת אך לא כאשר יש קביעה לעניין הראיות.

החלטה

עיכוב ביצוע ל-48 שעות, היינו: עד יום 31.8.2016 בשעה 10:00.

אין מניעה שתטפל ההגנה בינתיים בהמצאת הערבויות, אך מובן שאין בכך כדי לכבול את ידיה של ערכאת הערעור.

היה ותגבש המבקשת את החלטתה קודם לכן, ראוי שתימסר על כך ללא דיחוי הודעה לב"כ המשיב.

ניתנה היום, כ"ה באב תשע"ו, 29 באוגוסט 2016, במעמד הצדדים.

אלכסנדר רון, שופט